

Arrest

nr. 131 388 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 2 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 22 mei 2014 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 juli 2014 met refertenummer 44965.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat Y. KARACA en van advocaat C. FLAMANG, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 12 maart 2010 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). In deze aanvraag maakt verzoeker melding van mevr. I, als zijnde zijn partner, met wie hij een dochter heeft. Mevr. I, van Nederlandse nationaliteit, is in het bezit van een E-kaart, geldig tot 22 januari 2015.

Op 5 augustus 2011 wordt verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

Op 22 mei 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21), aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 juni 2014. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: S.

Voornaam: G.

Nationaliteit: Turkse

Geboortedatum: (...)1984

Geboorteplaats: Kadikoy

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1,2° van de wet van 15.12.1980 stelt dat er een einde kan gesteld worden aan van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die in het de hoedanigheid van een familielid van een burger van de Unie wanneer de burger van Unie hebben, vertrekt uit het Rijk.

Op 08.02.2013 wordt de echtgenote van betrokkene afgeschreven naar het buitenland; betrokkene blijft ingeschreven op het echtelijke adres. Uit het samenwoningverslag van de Lokale Politie Ham dd. 08.10.2013 blijkt dat de relatie afgelopen is; betrokkene verklaart dat de echtscheidingsprocedure is opgestart.

Op 27.09.2013 werden bewijzen opgevraagd die onze dienst moet toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42quater, §1, laatste lid van de wet van 15.12.1980: 'Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong'. Deze instructies werden op 04.10.2013 aan betrokkene betekend.

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- *blanco uittreksel uit het strafregister dd. 07.01.2013: een blanco strafregister is een standaard vereiste, en kan niet aanzien worden als element van integratie in het Rijk*
 - *individuele rekening 2012 (Randstad); individuele rekening 2013 (Randstad): deze documenten tonen aan dat betrokkene werkwilbig is. Echter, het hebben van een job/inkomen is geen afdoende bewijs van een uitzonderlijke mate van integratie gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bovendien laat de leeftijd en gezondheid van betrokkene toe dat hij ook in zijn land van herkomst of zijn land van gewoonlijk verblijf kan worden tewerkgesteld*
 - *inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen dd. 15.01.2013 en 12.09.2013; attesten Nederlandse taallessen dd. 05.10.2011, 08.11.2011 en 16.05.2013: deze documenten tonen aan dat betrokkene bereid is Nederlands te leren. Echter, aangezien het kennen van de regiotaal een voorwaarde is om vlot te functioneren in het dagelijkse leven, toont dit document niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land*
 - *uittreksel uit de notulen van het schepencollege (gemeente Ham) dd. 30.09.2013 mbt de ambtshalve schrapping van de zus van betrokkene: dit document heeft geen enkele link met betrokkene, en toont dan ook niet aan dat betrokkene in het verleden grote inspanningen heeft geleverd zich te integreren in onze maatschappij, of dat hij heden reeds op een bijzonder manier geïntegreerd is in ons land*
 - *inschrijvingsbewijs mutualiteit dd. 10.10.2013: uit dit attest blijkt dat betrokkene beschikt overeen ziektekostenverzekering; dit kan echter niet aanzien worden als element van integratie in het Rijk*
- Gelet op al het voorgaande kan worden geconcludeerd dat het bepaalde in artikel 42quater, §1,4° van de wet van 15.12.1980 van toepassing is op betrokkene: de gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie van de betrokkene in het Rijk, zijn niet van die aard dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.*

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Dat verzoeker hier alsook een minderjarig kind heeft en alsook een zus heeft.

Dat verzoeker recht heeft op een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat dit recht geschonden zou worden wanneer verzoeker van het grondgebied verwijderd zou worden en niet zou worden toe te laten zijn familieleden naar believen te beleven.

Dat krachtens het EVRM geen inmenging van het openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat de inmenging in het geval van verzoeker niet aan de hierboven gestelde voorwaarden voldoet.

Dat verzoeker aldus het recht heeft om van een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM te genieten.

Dat het een manifeste schending uitmaakt van artikel 8 EVRM dat hij, met zoveel bewijzen dat hij bijgebracht heeft, niet voldoende wordt geacht omwille van het éné feit dat partijen uit elkaar zijn gegaan. Verzoeker heeft nog een gemeenschappelijk minderjarig kind.

Het recht op een gezinsleven is een grondrecht van de Europese Unie. De Raad van de Europese Unie heeft in haar Richtlijn 2003/86/EG van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (voor de bespreking hierna ‘gezinsherenigingsrichtlijn’) het recht op gezinshereniging als principe gesteld. In haar tweede overweging stelt de Raad dat maatregelen op dit vlak in overeenstemming moeten zijn met de plicht om het gezin te beschermen en het gezinsleven te respecteren. De Raad verwijst hierbij in expliciete bewoordingen naar de grondrechten die voortvloeien uit artikel 8 van het Europees Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en naar het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

In de zaak Chakroun tegen de Minister van Buitenlandse Zaken vangt het Hof van Justitie met haar antwoord op een prejudiciële vraag aan overwegende dat de gezinsherenigingsrichtlijn voor de lidstaten welbepaalde verplichtingen in het leven roept, waaraan duidelijk omschreven subjectieve rechten beantwoorden aangezien de lidstaten verplicht zijn om in de door de richtlijn omschreven gevallen de gezinshereniging van bepaalde leden van het gezin van de gezinshereniger toe te staan zonder ter zake enige beoordelingsmarge te kunnen uitoefenen.

Nu gezinshereniging als principe is gesteld dienen de bepalingen waaronder voorwaarden aan het recht op gezinshereniging die dit recht beperken kunnen worden gesteld, op een restrictieve wijze te worden geïnterpreteerd. Het Hof vervolgt dat hieraan dient te worden toegevoegd dat de lidstaten hun vrijheid van handelen met betrekking tot deze materie niet op een dergelijke manier mogen benutten dat afbreuk wordt gedaan aan het doel van de Richtlijn, die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat daaraan verbonden is. Uitzonderingen moeten bijgevolg ‘uitzonderlijk’ blijven.

Het recht om een gezinsleven uit te bouwen en het respect voor dit gezinsleven vormt een van de hoekstenen van een democratische samenleving. Om die reden is dit recht verankerd in de nationale Grondwet en in het EVRM. Krachtens artikel 8 EVRM zijn beperkingen op dit recht wegens de nationale overheden slechts toegestaan voor zover de inmenging a) voorzien is bij wet; b) noodzakelijk is voor het bereiken van een legitiem doel en c) noodzakelijk is in een democratische samenleving (proportionaliteit).

Als algemene regel geldt dat uitzonderings- of beperkingsclausules steeds zo moeten worden geïnterpreteerd dat ze nog ruimte laten voor toepassing, en zeker geen aanleiding mogen geven tot een uitholling van het betrokken mensenrecht. Verder werkt ook het non-discriminatiebeginsel door op het niveau van de legitieme beperkingen.

Terecht overweegt de Raad van State dat van de zaak-Zambrano abstractie kan worden gemaakt voor wat de feitelijke bijzonderheden betreft. De kernoverweging is immers dat Belgen niet meer dezelfde rechten zouden kunnen genieten als de andere burgers van de Unie, met name deze die ressorteren

onder de artikelen 8 EVRM en 7 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Dat is geheel conform de eerder aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Chakroun tegen Nederland.

De invoering van een dergelijke voorwaarde (drie jaar must een samenwoont hebben zonder in aanmerking te nemen dat partijen sedert 2008 hebben samengewoond) opdat men de hoedanigheid van familielid van een burger van de Europese Unie kan verwerven zich moeizaam verenigen met het doel van de gezinsherenigingsrichtlijn, die erin bestaat de gezinsherenigingen te bevorderen en het nuttig effect dat daaraan verbonden is. Deze bepaling doet met andere woorden een drempel ontstaan die niet richtlijnconform is, daar bovendien de Dienst Vreemdelingenzaken verder ook geen rekening houdt dat partijen een gemeenschappelijk kind hebben, zijnde een dochter Ö. S. en in casu eveneens wel over voldoende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt.”

2.2 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Artikel 8, tweede lid van het EVRM dient in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “*inmenging van het*

openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging *in casu* minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij de uitvaardiging van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van de verzoekende partij in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Uit de nota met opmerkingen blijkt dat verzoeker een verblijfsrecht heeft verkregen als partner in een huwelijk met mevr. I, van Nederlandse nationaliteit. Artikel 42^{quater}, § 1 van de vreemdelingenwet somt de gevallen op waarin in principe een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn. *In casu* werd het verblijfsrecht van de verzoekende partij beëindigd op grond van artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Uit artikel 42^{quater}, § 1, 2° van de vreemdelingenwet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris het verblijfsrecht kan beëindigen indien “2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk”. Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote vertrokken is uit het Rijk.

In casu toont verzoeker niet aan dat hij in België een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft. Verzoeker erkent dat zijn huwelijk is spaak gelopen en dat de echtscheidingsprocedure is opgestart. Hij stelt een hecht gezinsleven te onderhouden met hun gemeenschappelijk kind maar geeft niet aan op welke wijze dit “hecht” gezinsleven wordt aangehouden. Hij toont niet aan dat het minderjarig kind bij hem is gebleven en niet zijn moeder heeft gevolgd naar Nederland. Evenmin toont hij aan zijn kind op regelmatige basis te zien of dat er co-ouderschapsregeling is voorzien. Bijgevolg is niet bewezen dat verzoeker binnen de toepassing valt van het in artikel 8, eerste lid van het EVRM beschermde recht op gezinsleven. De bestreden beslissing lijkt niet de oorzaak te zijn van het feit dat hij geen gezinsleven meer heeft.

Bovendien, voor zo ver verzoeker nog een band met zijn dochter zou kunnen aantonen, belet niets hem om vooralsnog het nodige te doen, binnen de wettelijke voorwaarden, om een visum aan te vragen hetzij voor lang verblijf hetzij voor kort verblijf met het oog op zijn alsdan aan te tonen band met zijn kind. Evenmin worden er concrete hindernissen aangetoond waaruit moge blijken dat het kind niet regelmatig contacten met zijn vader kan hebben in diens herkomstland. De bestreden beslissing sluit niet uit dat verzoeker een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of Nederland indien zou komen vast te staan dat hij een gezinsleven heeft met zijn kind (dienaangaande toont verzoeker evenwel niet aan dat hij co-ouderschap uitoefent) hetzij met het oog op bezoeken. Bovendien moet er, opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, niet alleen sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens gezin, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een familieleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p,754; RvS 20 juni 2008, nr. 2.923 (c)). *In casu* toont verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. De verzoeker brengt geen andere elementen aan en werkt zijn verklaringen evenmin uit. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoeker, zo het al bestaat, niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

In de mate dat verzoeker ook nog verwijst naar een zus moet worden gesteld dat niet blijkt dat zijn relatie met deze vrouw voldoende hecht is om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen. Verzoeker vormde geen gezinscel met zijn zus. Bovendien blijkt uit de stukken die verzoeker heeft voorgelegd aan de verwerende partij dat zijn zus op 30 september 2013 ambtshalve geschrapt is uit het gemeenteregister. Verzoeker toont aldus niet aan dat zijn zus heden in België verblijft.

Het eerste middel is ongegrond.

2.3 In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de gezinsherenigingsrichtlijn).

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Overeenkomstig artikel 17 van de Europese Richtlijn dienen de lidstaten in geval van afwijzing van een verzoek, intrekking of niet-verlenging van een verblijfstitel, alsmede in geval van een verwijderingsmaatregel tegen de gezinshereniger of leden van diens gezin terdege rekening houden met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokken persoon en met de duur van zijn verblijf in de lidstaat, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Dat in casu geenszins rekening gehouden is met de effectieve bestaande hechtheid van de gezinsvorming van partijen.

Partijen hadden een serieuze relatie sedert 2008 en hebben een gemeenschappelijk minderjarig kind.

Verzoeker bracht een blanco uittreksel uit het strafregister bij, zijn loonfiches waaruit blijkt dat hij al geruime tijd vast werkt, diverse attesten van gevolgde en behaalde resultaten van Nederlandse taalcursussen en een bewijs van inschrijving bij de mutualiteit.

Na een intensieve trajectovereenkomst met VDAB is verzoeker al geruime tijd aan het werk.

Dat verzoekster hier in België alsook een zus heeft wonen.

Gelet op voorgaande schendt deze weigeringsgrond eveneens de proportionaliteitsbeginsel welk eveneens in de Europese Richtlijn is verwerkt.

Verzoeker vormt geen enkel belasting voor de sociale bijstand, integendeel draagt zelfs bij tot de Belgische economische activiteit.

Verzoeker vormt geen enkel gevaar voor de openbare orde, hetzij veiligheid.

Een attest van gemeente Ham verklarende dat verzoeker de wekelijkse VriendENtaalgroepjes bijwoont om Nederlands te spreken en om netwerk uit te bouwen. VriendEntaal is trouwens een samenwerking tussen Vormingplus en het Provinciaal Integratiecentrum. Verder attesteert de verklaring van Gemeente Ham dat verzoeker een actieve deelnemer is en dat hij actief deelneemt aan de activiteiten van de integratiedienst. Er worden foto's bijgebracht van zijn integratie aan integratieactiviteiten en lokale gemeenschap in België.

Verzoeker heeft een autolening lopende en betaalt deze maandelijks af aan Belfius Bank. Zijn verkeersbelasting is betaald.

Er worden zelfs verklaringen bijgebracht van Belgische bureaus (oa mevr. AS) dat verzoeker goed geïntegreerd is in de Belgische maatschappij.

Dat verzoeker duidelijk voldoet aan de voorwaarden om de toekenning van de verblijfsvergunning, doch verwerende partij gaat kort door de bocht met haar discretionaire bevoegdheid om alle bijgebrachte documenten te minimaliseren en meer specifiek zelfs geen rekening te houden met de aanwezigheid van een minderjarig kind en/of dat de gezamenlijke vestiging van partijen in feite 5 jaar heeft geduurd en dat verzoeker aantoonde als werknemer over voldoende bestaansmiddelen beschikt zodat hij tijdens zijn verblijf geenszins ten laste valt van de sociale bijstandsstelsel en dat hij beschikt over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft geenszins rekening gehouden met de alle voormelde elementen van het dossier.

Op die manier ontduikt verwerende partij zelf de wet door maar alle integratiefactoren te verdoezelen en te minimaliseren als zijnde normaal en geen bewijs van integratie.

Dat de middelen bijgevolg gegrond zijn.”

2.4 Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder niet enkel acht geslagen op het criterium van de gezamenlijke vestiging om het behoud van het verblijfsrecht te beoordelen maar heeft verweerder, blijkens een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing, tevens rekening gehouden met de beginselen zoals vastgesteld in artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG en die zijn omgezet in artikel 42^{quater}, § 1, laatste lid van de vreemdelingenwet.

In casu heeft verweerder bij schrijven van 127 september 2013 aan verzoeker bewijzen opgevraagd die verweerder toelaten de situatie van verzoeker te onderzoeken. Uit de bestreden beslissing, in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker het volgende heeft ingediend:

- een blanco uittreksel uit het strafregister van 7 januari 2013
- een individuele rekening van 2012 en 2013 (Randstad)
- inschrijvingsformulier Nederlandse taallessen van 15 januari 2013 en 12 september 2013; attesten Nederlandse taallessen van 5 oktober 2011, 8 november 2011 en 16 mei 2013
- uittreksel uit de notulen van het schepencollege van 30 september 2013 mbt de ambtshalve schraping van zijn zus.

- inschrijvingsbewijs mutualiteit van 10 oktober 2013.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift niet dat hij voormelde bewijzen heeft voorgelegd. Verzoeker betoogt dat geen rekening is gehouden met de hechtheid van de gezinsvorming, met het feit dat hij en zijn echtgenote een relatie hadden sinds 2008 en dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Er kan een einde worden gesteld aan verzoekers recht op verblijf omdat de burger van de Unie, *in casu* zijn echtgenote, die hij begeleid of vervoegd heeft, vertrekt uit het Rijk. Verweerder is vervolgens nagegaan of zijn verblijfsrecht kan verlengd worden rekening houdende met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst. Verweerder beschikt over een ruime appreciatiebevoegdheid en beleidsvrijheid bij het beoordelen of elementen die werden aangevoerd in het kader van dit onderzoek, omstandigheden uitmaken die een verlenging van zijn verblijfsrecht verantwoorden.

Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is.

In casu stelt verweerder vast dat er geen gezinscel meer is aangezien zijn echtgenote vertrokken is uit het Rijk en de echtscheidingsprocedure is opgestart. Dit wordt niet betwist door verzoeker. Het feit dat verzoeker en zijn echtgenote een hechte relatie hadden sinds 2008 doet hieraan geen afbreuk. Waar hij betoogt dat hij een zus heeft die in België woont, maakt hij dit niet aannemelijk met het uittreksel uit de notulen van het schepencollege betreffende de ambtshalve schrapping van zijn zus. Verder blijkt uit de voorgelegde stukken niet dat hij een gezin vormt met zijn kind of dat er een co-ouderschapsregeling is getroffen. Verweerder oordeelt, na onderzoek van de voorgelegde stukken dat de aangebrachte elementen niet van aard zijn dat het verdere verblijf van betrokkene in het Rijk erdoor gerechtvaardigd wordt.

Verzoeker kan verweerder niet verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn huidige tewerkstelling, een autolening en de verklaringen van burens aangezien uit de stukken van het dossier niet blijkt dat verzoeker deze elementen ter kennis heeft gebracht aan verweerder. Evenmin heeft verzoeker gewezen op zijn kind, waarvan overigens niet wordt aangetoond dat het in het Rijk verblijft. Bovendien geeft de aanwezigheid van familieleden in België niet automatisch recht op een verblijf.

Het oordeel dat uit de voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker van een uitzonderlijke integratie getuigt en dat zijn leeftijd en gezondheid hem toelaten ook in zijn land van herkomst tewerkgesteld te worden, is niet kennelijk onredelijk nu verzoeker in hoofdzaak heeft gewezen op zijn tewerkstelling en het volgen van Nederlandse taallessen.

De Raad herhaalt dat verweerder beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of een verblijfsrecht dat was toegekend op grond van gezinshereniging, ondanks het gebrek aan een gezinscel, verder moet worden verlengd. Verweerder oordeelt dat hiervoor gegronde redenen moeten voorliggen om het verblijfsrecht in het kader van een economische, sociale of culturele verankering te verlengen.

Waar verzoeker betoogt dat de beslissing disproportioneel is, is verzoeker het duidelijk niet eens met de beoordeling van de gemachtigde van de staatssecretaris, evenwel dient de Raad op te merken dat het feit dat verzoeker het niet eens is met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet volstaat om de motieven te weerleggen. De door verzoeker aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid een einde heeft gesteld aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf, is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt. Een schending van artikel 17 van de gezinsherenigingsrichtlijn blijkt niet.

Het tweede middel is ongegrond.

2.5 In het derde middel (in het verzoekschrift aangeduid als vierde middel) voert verzoeker de schending aan van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht en motiveringsplicht.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“In onder andere deze drie volgende arresten (RvV 10 december 2009, nr. 35.640, RvV 22 december 2009, nr. 36.480 en RvV 7 januari 2010, nr. 36.714) (werd de verwerende partij teruggefloten door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met betrekking tot de intrekking van een voorwaardelijke verblijfstitel voor gezinshereniging. Telkens was er geen gezamenlijke vestiging meer omdat één van de echtgenoten de woonst had verlaten. De RvV oordeelde dat DVZ eerst indicaties (oa geweld) moet onderzoeken.

In geen van de gevallen werd betwist dat er effectief geen sprake meer was van een "gezamenlijke vestiging" (gezinscel). Dat was vastgesteld door een politieverslag of door de aangifte van dit feit door verzoeker aan de politiediensten. De voorwaardelijk toegekende gezinshereniging kon dus (binnen de eerste twee jaar) ingetrokken worden, omdat aan een van de voorwaarden van het verblijfsrecht (artikel 42 quater, §1, 4° Vw) niet meer werd voldaan. Maar in bijzondere situaties van integratie en uitzonderingen, bijvoorbeeld de gezamenlijke vestiging duurde 5 jaar, terwijl het huwelijk weliswaar twee jaar geduurd en dat verzoekers voltijds werkt. mag DVZ het verblijfsrecht niet beëindigen (artikel 42quater, §4, 4° Vw). DVZ laat na om deze elementen serieus naar waarde te schatten en is slechts ingegeven met een immigratiestop-beleid dat terzake de zorgvuldigheids- en motiveringsplicht schendt. De RvV beschouwt het niet verder onderzoeken van deze indicaties als een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. De RvV oordeelt dat ook de motiveringsplicht wordt geschonden wanneer DVZ geen rekening houdt met de voorgelegde attesten en een pour la besoin de la cause motivatie aanvoert dat geen steek houdt. De RvV vernietigde de beslissingen van DVZ tot beëindiging van het verblijfsrecht van betrokkenen.

Dat verder het ook manifest incorrect voorkomt, met manifeste schending van de proportionaliteitsbeginsel en motiveringsplicht, daar de verwerende partij geen enkel standpunt inneemt over de toestand van verzoeker die ook een minderjarig kind heeft, 5 jaar samengewoond heeft met zijn partner en als werknemer in vaste dienst is.

Zodoende is het dan ook duidelijk dat de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken manifest foutief genomen wordt.

Er werd door de Belgische staat onzorgvuldig onderzoek geleverd naar de situatie van verzoeker en diens partner.

De minister van Binnenlandse Zaken heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

‘Bij de vaststelling en waardering van de feiten, waarop het besluit rust, moet de nodige zorgvuldigheid worden betracht (SUETENS, L.P. en BOES, M., administratief recht, Leuven, ACCO, 1990, 31)’.

‘Ambtenaren mogen zich niet gedragen als slecht geprogrammeerde automaten (R.v.St., REESKENS, nr. 20.602, 30 september 1980, R.W. 1982-82, 36, noot LAMBRECHTS, W.)’.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJIS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Dat de verwerende partij, de verzoekende partij noch de partner van verzoeker in de mogelijkheid heeft gesteld om hierover eventueel bijkomend inlichting te verschaffen. Dat de verwerende partij geenszins voorzichtig heeft gehandeld om de situatie van verzoeker en diens partner te onderzoeken.

Dat de bestreden beslissing aldus met zekerheid tekortkomt aan de zorgvuldigheidsplicht.

Dit maakt dan ook onbehoorlijk gedrag uit van de Minister van Binnenlandse Zaken.

Dat het middel bijgevolg ernstig is.”

2.6 Verzoeker betoogt dat ten onrechte geen toepassing is gemaakt van artikel 42quater, § 4, 4° van de vreemdelingenwet en dat verweerder geen rekening heeft gehouden met zijn bijzondere situatie van

integratie, de gezamenlijke vestiging met zijn echtgenote gedurende vijf jaar en de voltijdse tewerkstelling.

Over de aangevoerde rechtspraak van de Raad volstaat het op te merken dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentwaarde hebben. De verzoeker toont bovendien niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de aangebrachte rechtspraak identiek zijn aan deze in de huidige zaak.

Artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing:

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.”

Artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Verzoeker gaat eraan voorbij dat zijn verblijf beëindigd is om reden dat zijn echtgenote vertrokken is uit het Rijk, met toepassing van artikel 42^{quater}, § 1, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. De verwijzing naar de uitzondering van artikel 42^{quater}, § 4, 4° van de vreemdelingenwet dat enkel de situatie betreft van beëindiging van het verblijfsrecht om reden dat het huwelijk is ontbonden of nietig verklaard of er geen gezamenlijke vestiging meer is, is bijgevolg niet dienstig.

Verzoeker betoogt dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden omdat verweerder geen enkel standpunt heeft ingenomen over zijn situatie, met name het minderjarig kind, het feit dat hij vijf jaar heeft samengewoond met zijn partner en thans werknemer is in vaste dienst. Verzoeker legt ter terechtzitting een arbeidscontract voor van 28 augustus 2014.

Met betrekking tot het proportionaliteitsbeginsel dient opgemerkt te worden dat het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520). Uit de bespreking onder het tweede middel blijkt dat de bestreden beslissing niet is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt. Verweerder heeft bijgevolg niet kennelijk onredelijk gehandeld. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk is genomen, wat *in casu* niet het geval is. Bovendien kan verzoeker verweerder bezwaarlijk verwijten geen rekening te hebben gehouden met zijn “vaste” betrekking en het arbeidscontract van 28 augustus 2014, nu verweerder er geen kennis van had op het moment dat de bestreden beslissing is genomen op 22 mei 2014.

Verzoeker betoogt ten slotte dat het zorgvuldigheidsbeginsel is geschonden aangezien hij niet de mogelijkheid heeft gehad om bijkomende inlichtingen te verschaffen.

In de mate verzoeker meent dat verweerder bijkomende informatie diende op te vragen in verband met zijn gezinssituatie en zijn tewerkstelling, kan hij niet worden gevolgd. Aan verzoeker werd de kans gegeven om zijn situatie toe te lichten en de nodige bewijzen bij te brengen. De bestreden beslissing is genomen nadat een onderzoek werd gevoerd met betrekking tot de duurzame verankering van verzoeker in België. Het is niet kennelijk onredelijk dat verweerder op basis van de stukken waarover hij kennis had tot de conclusie is gekomen dat de voorgelegde stukken niet volstaan om in het kader van een economische, sociale of culturele verankering het verblijfsrecht nog langer toe te staan. Verzoeker toont aan de hand van de uiteenzetting in het middel niet aan dat de feiten niet op behoorlijke en zorgvuldige wijze werden vastgesteld.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN